

linij na sulicah, ki se zde kakor gozd, je tehnično dovršena. Plastika šarene preproge na stopnicah je izborna in plastika lovorjevih vej, ki so nastlane po tleh in po preprogi, je divotna. Ker je v dekorativnem slikarstvu baš perspektiva najtežja, kajti doseči jo je treba skoro samo z barvami, raditega ni čuda, če je tudi tako velik mojster, tako dovršen umetnik v tehniki, kakor je Paja Jovanović, ta težki problem v ozadju, kjer stoji grad nad mestom, nekoliko pustil z vidika ter vsled tega ni dosegel dovoljne daljave zanj, tako da grad stopa nekoliko naprej. Bila mu je pač glavna reč ospredje, ker drugo v temi ni vidno, ter je na to osredotočil vso svojo umetniško silo.

Drugi umotvor Jovanovićev je Ženitba cara Dušana. Tu jaše s svojo nevesto Aleksandro v cerkev k poroki. Spredaj so običajni trobentači. Okoli neveste so device, za carom vojniki z banderci, zadaj modrikasta silhueta gradu. Ves izprevod je na konjih. Tu bi lahko izrazil baš gibanje v linijah, kar je pri dveh pažih, ki vodita konja, tudi markantno izvedeno. Sicer pa je hotel podati Jovanović svečani vtisk carske poroke, združen z ljubko poezijo ljubezni, kar je popolnoma dosegel s koloritom, ki je sličen koloritu na veliki sliki kronanja.

„Oko guslara“ je miniatura. Delana je nad vse skrbno, neverjetno detajlirano. Opanko nekega seljaka bi bilo dobro opazovati z mikroskopom; tako veliko ljubezen je pokazal umetnik do predmeta, da se ni mogel ločiti od njega ter ga dovrševal in dovrševal. Kompozicija skupine, ki posluša guslarja, je imenitna.

(Konec prih.)

Dekle je na vrtu . . .

Dekle je na vrtu
 rožice bralo,
 v šopek vezalo . . .
 Oh, dekle, čemu ti šopek bo? . . .
 Ta šopek, ta šopek?
 Dobil ga bode fantič moj,
 ki pride k meni v vas nocoj.
 Oh, dekle, čemu ti fantič bo? . . .
 Moj fantič, moj fantič?
 Za kratek čas, za kratek čas
 moj fantič hodi k meni v vas . . .

Marica Strnad.